

POLITIKENS KRONIK LØRDAG 19. MAJ 1979

Backstage på bordellet

Af DAN TURÉLL

Forfatteren Dan Turéll — alias 'Onkel Danny' — har nu udsendt 50 bøger i løbet af de sidste ti år. I den anledning indgives om få dage hans udvalgte værker. I dagens kronik skriver han imidlertid et nyt kapitel af sin brogede livshistorie: Træk af hverdagen — hvornatten — på et mindre bordel på Vesterbro.

JEG HAR ALDRIG været nogen god kunde på bordeller. Til trods for at jeg har boet lige op ad adskillige, så tæt på at det ville være muligt at få en slags uofficielt abonnementskort med rabat, en ren Årte-ordning, har jeg kun sjældent benyttet mig af denne frisindede facilitet.

Mærkeligt nok. I gamle dage - og det kan man læse om i næ-

sten en hvilken som helst såkaldt 'udviklingsroman' af den slags, som den danske litteratur er så rystende rig på - var det på den måde, unge mænd fik deres første 'erfaringer'. De gik, vaklende og rodmende og usikkert, ned til en prostitueret, og så viste hun dem hvad det handlede om, og de folte sig sytten år ældre og gik roligt hjem til na-

boens datter og vidste nu hvordan det gik til.

Sådan dengang, men tiderne skifter som bekendt. I dag er det meste af verden - især den del der ynder at fremhæve sig selv som progressiv og frisindet - så meget af et *giant-size* bordel, at egentlige gammeldags akustiske bordeller er absurde. Desuden tager de for mange af de penge,

der skulle investeres i familiens fordomsfri farvefjernsyn og ansvarsbevidste Antonius-skin-ker.

Ikke desto mindre har jeg en overgang været regelmæssig gæst på et bordel.

Det var i Saxogade på vidunderlige Vesterbro, hvor jeg blev venner med nogle piger der havde et sådant erotisk etablissement på første sal. Jeg er ikke den der blander sig i andre menneskers arbejde.

Men jeg spillede kort med dem. Poker.

DET KOM SIG af, at jeg en aften — da jeg sad på Stjerne-Caféen i Istedgade — modte en luder der var ude at trække. Det var piskende regnvejr, og alle neon-facaderne genspejlede sig i rendestenene som vandet flød manglefarvet hen over alle ispapirerne og oldåserne. Dårlig aften. Hun kunne ingen kunder fiske, og jeg skulle have skrevet en historie, men havde ingen idé. Vi sad — som så mange andre mennesker på værtshuse- ne verden over — og snakkede om vore respektive jobs problemer og delte en platonisk pilsner. Vi raflede om den næste. Hun vandt. Vi raflede om en lille skarp til at få den ned med. Jeg vandt.

Hun spurgte om jeg spillede poker. Jeg svarede ja — allerede

dengang var jeg en helt igennem sandfærdig ung mand. Hun spurgte om jeg ikke ville med hjem og spille videre når de lukkede her på Stjerne-Caféen. Jeg sagde jo — allerede dengang...

Ti minutter efter, da de lukkede, gik vi hjem til hende, hjem på bordellet, hvor der ikke var meget at lave i dét vejr. En flaske whisky blev stillet på et

fedtet sort bord, et par vakkervorne stole blev trukket frem fra et klædeskab, to veninder og kolleger kom frem fra de tilstødende værelser, smågabende — og kortene blev givet. Ind imellem blev vi afbrudt af faste kunder der bankede stedkendt på døren og spurgte efter Kirsten, Gitte eller Merete, og så måtte Kirsten, Gitte eller Merete gå og lade kortene ligge i

mellemtiden. Som regel tog det en tyve minutters tid.

Det var en dejlig nat. Jeg vandt hen imod 400 kr., men som hende jeg havde mødt, Kirsten, så rigtigt sagde: Herregud, mand, det er jo kun en lille times arbejds løn.

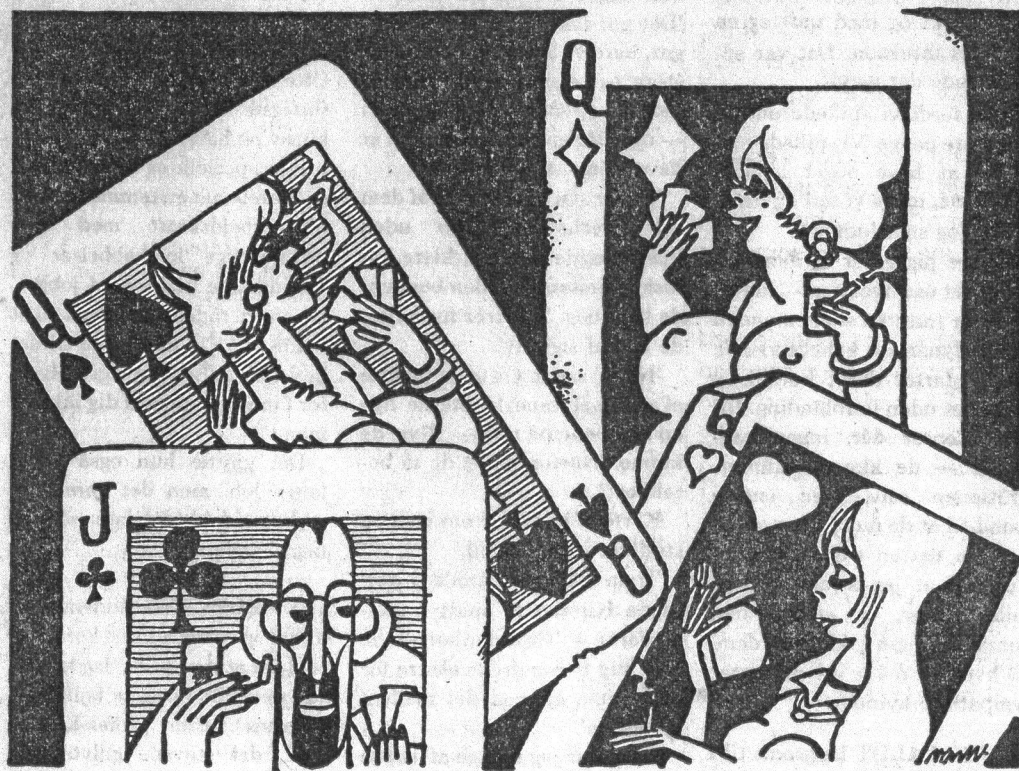
Ikke desto mindre gik jeg fløjtende hjem med min hyre. Også fordi Istedgade altid er så utrolig smuk tidligt om morge-

nen.

DAGEN EFTER mødte jeg Kirsten igen, og hun foreslog mig på ny (uden konversationen i øvrigt var ensformig) at gå med hjem og spille. Jeg gjorde det, og denne gang var jeg mere ædru og kunne i højere grad overskue bordellet. Udover det rum vi spillede i, dagligstue og venteværelse midt i lejligheden, det sted en normal-familie ville have haft sofaen og fjernsynet, var der tre andre små rum, alle sammen soveværelser: Kirstens, Gittes og Meretes. Det var dér de modtog deres klienter og passede deres job. Når der så ingen var, modtes de ledige i midterstuen og spillede kort.

Jeg så deres værelser. Det de mest af alt mindede om var enkeltværelser på små provinsmissions-hoteller — slagsen med en kort og snæver og ubekvem seng, et enkelt udvasket håndklæde, en stol at hænge tojet på, en vaskekumme at brække sig i — for eller efter, fuldstændig frivilligt. Det var værelser af den type som en arkitekt ville kalde 'funktionelle'.

Pigerne var fine nok. Gitte havde været børnehavelærerinde, men hadede fast arbejde og tjente desuden for lidt. Hun spillede oftest for højt og overmeldte alt for tit sine kort. Hun havde store bryster og fik de

fleste af sine kunder på dem. Ud på natten, hvis hun havde fået en drink for meget — og ingen af dem drak andet end whisky — kunne hun ofte flå blusen op og demonstrere sine store strut-tende bryster og sige: 'Min hemmelighed, folkens. Det er hvad jeg lever af!' !

Merete var en ganske anden type. Hun var melankolsk og sørgmodig og sentimental, hun var den slags der græd hver anden aften og meget ofte fortrod 'det liv hun førte' og inderst inde ønskede at hun i stedet for havde fået et kontorjob på et forsikrings-selskab. De andre lo lidt ad hende, og det vidste hun godt. Hun var slank og lillepigeagtig og appellerede især til de ældre herrer med Lolita-komplekserne, der sikkert dromte om at fange en skolepige når de købte hende. Hun vaskede sig altid *meget* omhyggeligt bagefter, det tog hende fem minutter mere end de andre at vende tilbage til spillebordet. Hun spillede uhyre forsigtigt og tabte eller vandt sjældent noget som helst. Hvorfor hun spillede var mig en gåde, og hvorfor hun overhovedet var der, var en ikke mindre. Hun kunne have været en fortrinlig frue for en højt placeret og gageret embedsmand med regelmæssige vaner.

Kirsten, min oprindelige connection, var den mest erfarne af

dem. Hun sparede målbevidst op. Hun vidste hun ikke kunne klare mere end højst fem år til i branchen — hun var fyrrer — og hun havde ikke lyst til, som så mange andre af dem nede på gaden, at gå og trække for stadig nedsat pris lige til hun fik folkepension. Hun havde pengene i banken, og hun regnede med inden hun trak sig tilbage at have nok til udbetalingen på en forretning, enten et ismejeri eller en aviskiosk, som hun så ville køre. Hun spillede forbandet godt, frækt og med tæft og en *helvedes intuition*. Det var oftest hende der vandt.

Ikke fordi vi spillede om de helt store penge. Vi spillede mere for at have noget mellem hænderne, mens vi sad og drak whisky og småsludrede.

De tre piger var af den — i øvrigt ret usædvanlige — luder-type der (næsten som en anden art biodynamisk kollektiv) *selv* havde startet deres bordel og kørte det uden indblanding. Ingen alfonser dér, ingen bagmænd — de klarede administrationen selv. Den eneste grund til at de nu og da modtog mig om natten i deres dagligstue var at jeg kunne lide at spille poker, og efterhånden kunne jeg også godt lide dem. På hver sin måde var de meget sympatiske kvinder.

OG JEG FALDT langsomt til i

deres mini-bordel i Saxogade. Hvis ikke jeg var på job eller havde en deadline skete det ofte jeg dryssede over mod dem ud på aftenen, lige efter midnat når Stjerne-Caféen lukkede, og begav mig til spillet og snakken. Snakken gik som regel — som på enhver anden arbejdsplads — om jobbet og kunderne, og de tre piger der lærte mig mere om mit eget køn end jeg nogen sinde før havde vidst.

'De kommer bare for at tro de kan' sagde Merete melankolsk. 'Det gør ikke så meget hvad vi gør, bare vi lader som om de er store og stærke og potente er den fin, og så går de glade hjem — og vi får en hund ekstra for at have været små og søde'.

'Det er sgu ikke mange af dem der overhovedet *kan* uden hjælp' sagde Kirsten, klare kyniske Kirsten med den bugnende bankbog. 'Jeg tror hver fjerde kan af sig selv'.

'Nå ja' sagde Gitte og hældte af gammel vane brysterne lige op i øjenene på mig — 'Hvis de kunne, hvorfor skulle de så betale os?'

Kortene blev delt om igen og studeret nøje. Udspil.

'Ham den sorthårede i går' sagde Kirsten så midt i meldingerne — 'Ham den sorte ville give mig to hundrede ekstra for at komme af med det mellem brysterne'.

'Dem har jeg mange af' sagde

Gitte selvbevidst. 'Og du skulle have taget to og en halv for det!'

'Han var så nervøs' svarede Kirsten, som om hun undskyldte sig selv for at have været lige lovlig amatørisk.

'Du er for god af dig, mand' svarede Gitte. 'Hvad fanden tror du vi er her for?'

Og så gjorde vi vores indsats, og det bankede på døren, og en lyshåret ung mand fra provinsen stod udenfor og sagde nogle usammenhængende stavelser om at have fået adressen nede på Polar Caféen i Eskildsgade, og han kom ind og blev 'ordnet'. Oftest af Gitte, der var den flittigste. Kirsten var mere eksklusiv og baserede sin virksomhed på specielle og faste kunder, og Merete var en temmelig ustabil arbejdskraft med sine ustandselige kvababelser og sin inderste uvilje mod jobbet. De andre rådede hende tit til at holde op. 'Du duer ikke til det her' kunne Kirsten sige. 'Hvorfor fanden finder du dig ikke en mand?'

Det gjorde hun også i det lange løb, men det yarede et stykke tid før det kom så vidt med hende.

SELV BLEV JEG siddende på stolen og spillede mine kort. Jeg holdt af atmosfæren, Jeg kunne lide den lille nussede lejlighed, pigernes friske professionelle snak, det støvede gulvtæppe,

den nye flaske whisky hver dag og det stadig samme gamle spil kort fra Hong Kong. I hvert fald en gang om ugen så jeg forbi, og flere af kunderne så mig der flere gange og kom efterhånden til det resultat at jeg måtte være pigernes alfons — hvilket i visse kredse gav mig et ganske ufortjent (men dog stimulerende) rygte for styrke og omtanke.

En gang imellem inviterede især Gitte, og så holdt jeg mig altid til at det dér med sex, O. K., hvis man var gift så var man sikkert nød til det, det var en del af kontrakten, O. K., men når man var alene havde man retten til at glemme det og springe det helt over, endelig! Giv mig en drink til, skat, vil du?

Det var i orden. Alt var i orden. Det var et dejligt liv. Gode blå midnats-timer med kold luft over Saxogade, musik silende ud fra caféen lige overfor, og gæster vandrende op ad trappen, mange nervøse og usikre, andre der nærmest opførte sig som badeherrer i en sauna eller som folk der skulle ind på deres stamværtshus og kalde bartenderen Bob og bede om 'det sædvanlige'. Enkelte havde 'specielle ønsker'. Specielle ønsker kostede altid ekstra.

'Pisk!' kunne Kirsten sige. 'Fem slag. Jeg fik en halvtredser for hvert. Sé min røv!'

Vi så. Brede, røde striber. Me-

rete hvinede. Hun sagde altid nej til 'den slags'.

'Det er dét der gir noget' sagde Gitte misundeligt. 'Jeg havde engang én der ville tæske mig en halv time. Jeg fik to tusind. Jeg kunne ikke gå dagen efter. Han kom da jeg skreg'.

'Jeg kan godt huske den aften' sagde Kirsten. 'Det var mens jeg havde en nordjyde der blev ved med at fortælle mig om sin kone. Han kunne kun få den op og stå ved at fortælle om sin kone. Han var ude at *hævne sig* ... Herre Gud!'

Hun gjorde en affærdigende håndbevægelse: Essensen af ti års erfaringer med mænd.

Merete tav stille om sine erfaringer. Klokkerne tikkede, jeg lyttede, bilerne dyttede udenfor. Som vi sang i min skoletid: Livet gik sin gang, med sodavand og sang. Måske ikke altid i passende balance.

EN AFTEN, da jeg havde kendt stedet i et par måneder eller tre, kom Merete med den whisky vi skiftedes til at give. Det var en 12-års, noget ganske særligt. Merete skulle sige farvel. Merete viste os sin ring. Hun var blevet forlovet.

'Han er lærer' sagde hun. Hun rødmede ligefrem. 'Han véd ikke noget... Vi skal giftes'.

Vi ønskede hende til lykke, og Kirsten gentog endnu en gang at det havde hun jo altid sagt:

Merete duede ikke til jobbet. Næste dag fandt hun en ny pige, én der ellers havde trukket freelance i Colbjørnsensgade, Ulla, og fik hende med på holdet i stedet for. Jeg blev præsenteret for hende. Ulla var en udpræget Moderne Dame, hip af udseende, flabet og fræk og selvbevidst — den type der i massageannoncerne hedder 'Den Strenge Herskerinde'. Hun spillede ikke. Hun læste. Rigtige bøger, Joyce og Hemingway. De var altid i vejen på spillebordet. 'Jeg kan ikke forstå I gider spille sådan!' sagde hun.

Det gad vi nu, og ind imellem — når Kirsten og Gitte begge arbejdede — snakkede jeg så litteratur med Ulla. Jeg gav hende en William Burroughs, hun forærede mig en Dashiell Hammett. Ren idyl. Hun gik endda så vidt som til at læse en af *mine* bøger, men dén syntes hun var for pjattet. Hun havde sikkert ret.

Her omkring skiltes jeg fra mit vesterbroske bordel. Der var ikke noget dramatisk ved det, det var bare fordi Gitte så alligevel fik en alfons, en stor stærk fyr. Store Stærke Fyr brød sig ikke om små sygeligt udseende digtere der hænger omkring på bordeller og spiller kort, og det sagde han så til Gitte. Gitte kunne lide ham, og Gitte og Kirsten havde arbejdet sammen som pot og pande i syv

år og havde sammen pulet Gud ved hvor mange bonderøve og sendt dem ned ad trappen igen. Jeg var overflodig på stedet nu, men til alt held eksisterede der andre selskabelige og menneskelige miljøer rundt om i byen, og dem frekventerede jeg så.

Ikke desto mindre savner jeg af og til det lille bordel og sene små nattetimer omkring det fedtede runde bord — og ikke mindst de intime samtaler om stort og småt i en luders hverdag. Jeg tror det var de piger der for alvor lærte mig hvilke beskudte bastarder mænd er. Og det vil jeg altid være dem taknemlig for.

DE HAR FORMENTLIG glemt mig nu. Gitte har stadig sin alfons, og skraber hyren sammen til ham så længe hun kan, og det er ikke satans mange år mere. Kirsten har trukket sig tilbage, og det blev en avis-kiosk, og hun giftede sig med en taxichauffør. Ulla kører bordellet videre med to nye piger, nu da Gitte er selvstændig.

Og somme tider når jeg kommer ned ad gaden ud på aftenen smiler jeg så til hende, og folk misforstår som regel det smil. Ikke så mærkeligt. Det er trods alt få der har haft det privilegium at opleve et godt gedigent gennemsnitligt gammeldags bordel *backstage*.

DAN TURELL